

Arrest

nr. 96 466 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

"U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, van Hausa afkomst, geboren in T., J., P. state. U bent christen. U volgde er lagere school en werkte nadien samen met uw vader als mechanicus aan motors. Rond 2006 startte u een relatie met uw jeugdvriend M., een buurjongen. Uw ouders hadden vermoedens betreffende uw geaardheid, maar toen uw vader u hiermee confronteerde ontkende u. In 2007 werden jullie echter betrapt door uw zus in het huis van jullie ouders.

Op 13 oktober 2008 kwam u werkelijk in de problemen. Jullie werden er al langer van verdacht homoseksueel te zijn en de mensen probeerden hiervoor bewijzen te vinden. Enkele dorpelingen betraptten jullie terwijl jullie met elkaar sliepen. Ze namen foto's door het houtwerk van het raam heen en namen nog meer foto's nadat ze jullie kamer binnenvielen. Ze wilden jullie eigenlijk ter

plekke doden, maar jullie werden toch naar het politiebureau gebracht. Twee dagen later, op 15 oktober 2008 werden jullie voor de shariarechtbank gebracht, waar jullie veroordeeld werden tot een jaar cel. Op 16 september 2009, na ongeveer een jaar in de cel, werden jullie opnieuw voor dezelfde rechtbank gebracht en kregen jullie een bijkomende straf van 60 zweepslagen per dag, gedurende een maand. De volgende dag waren er echter rellen in uw dorp. Er werden huizen en winkels verwoest door de inwoners, en ook de gevangenis werd aangevallen. U kon ontsnappen naar uw tante in Kano. Maar omdat zij moslim is en met iemand als u niets te maken wou hebben kon u er niet blijven. Vervolgens ging u toch terug naar uw ouders, welke u naar een boerderij diep in het bos brachten, aangezien u bij hen thuis ook niet kon blijven. Vandaaruit ging u naar de kerk en probeerde u een goed leven te leiden. Op 20 september 2010 werd de kerk aangevallen door moslims. Er werden twee mensen gedood. Op 22 september 2010 kwamen ze opnieuw en zeiden ze dat u moest meekomen of dat gans de kerk vernield zou worden. U vluchtte echter opnieuw het bos in. Vervolgens gingen de mensen verhaal halen bij uw ouders. Hun huis werd afgebrand en uw zus kwam om. Uw ouders werden naar het politiebureau gebracht en werden verplicht u uit te leveren, anders zouden zij gestraft worden. Zij vluchtten nadien naar Benin en verblijven nu in Cuba. U zocht hulp bij een katholieke vrouw. Haar zoon werkte in de haven en regelde dat u op 26 december 2010 in een container meekon met een schip dat koers zette naar Europa. U kwam aan op 8 januari 2011. U vroeg voor het eerst asiel aan op 14 januari 2011, en werd gevraagd zich op een later moment opnieuw aan te bieden, wat u niet deed. Op 07 april 2011 werd u een bijlage 13 opgestuurd. U verbleef een tijdje in Antwerpen en had er een relatie met een man. Nadien verbleef u in enige tijd in het gesloten centrum in Merksplas. Op 16 februari 2012 vroeg u opnieuw asiel aan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

2.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal in casu worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u vorig jaar op 14 januari 2011 al een eerste asielaanvraag indiende, maar dat u nooit uw asielmotieven bent komen toelichten.

Als verklaring stelt u dat u zich liet misleiden door andere asielzoekers, die zeiden dat er toch geen asiel werd toegekend (zie vragenlijst CGVS pt. 5 (ingevuld door DVZ op 22 februari 2012) en gehoorverslag CGVS p. 2). Dit verklaart echter onvoldoende waarom u hebt nagelaten de asielprocedure op te volgen en doet al meteen fundamentele twijfels reizen bij de ernst van uw vrees ten opzicht van uw land van oorsprong. Men mag verwachten van een oprechte asielzoeker dat hij zo snel mogelijk zijn motieven kenbaar maakt, ten einde zich te verzekeren van de bescherming waar hij nood aan heeft.

Verder legde u bedenkelijke verklaringen af over het dorp T. en over J. en P. state, waar u de vervolgingsfeiten situeert.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in P. state inderdaad veel geweld plaatsvindt tussen christenen en moslims. De christenen, die zichzelf als inheems beschouwen, zijn in de meerderheid, maar een grote minderheid van moslims is eveneens sinds generaties aanwezig in de staat. Zij vinden dat ze als ‘uitheemsen’ benadeeld worden tegenover de christenen. In deze context is het eigenaardig – indien u er werkelijk geleefd heeft - dat u als christen stelt dat de moslims een overduidelijke meerderheid van 80% zouden hebben in P. state (CGVS p.13). U blijkt verder niet in staat om ook maar 1 dorp in de buurt van uw dorp T. bij naam te noemen (CGVS p. 12). U verklaart dat in het dorp T. en in J. Hausa wordt gesproken (CGVS p. 12). Wanneer u wordt gevraagd of er geen minderheden zijn die andere talen spraken, antwoordt u dat er wel mensen zijn die uit andere delen kwamen, maar dat dit niet de taal van het dorp is. Voor wat J. en P. state betreft verklaarde u dat er Ibo en Yoruba gesproken wordt, maar dat de algemene taal Hausa is (CGVS, p. 12). Dit is opmerkelijk omdat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in P. state een zeer grote etnische verscheidenheid is (meer dan 40 etnieën) en dat elk van deze groepen hun eigen taal hebben. Het Hausa wordt door deze etnische groepen gebruikt als gemeenschappelijke (omgangs)taal, maar de etnische groepen van P. state spreken ook allemaal een eigen lokale taal. De door u genoemde Ibo en Yoruba, zijn geenszins typerend voor P. state (zie informatie in het administratief dossier). U beweerde in het begin van het gehoor ook dat in J. – waar u vaak kwam (CGVS, p 12) - enkel Hausa en geen andere talen wordt gesproken (CGVS, p. 3), terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat dit niet het geval is.

Vermits de door u aangehaalde vervolgingsfeiten onlosmakelijk verbonden zijn met uw dorp T., in J., P. state, kunnen in het licht van hogervermelde vaststellingen dan ook bij voorbaat reserves worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van deze vervolgingsfeiten.

Wat betreft uw homoseksuele geaardheid kunnen de volgende zaken opgemerkt worden.

U vertelt een homoseksuele relatie te zijn aangegaan met M., een jongen waarmee u sinds uw kindertijd goed bevriend was (zie gehoorverslag CGVS p. 13 en 15). Geen van jullie beiden had voordien reeds relaties met mannen (zie CGVS p. 14).

Gevraagd naar het ontstaan van uw eerste homoseksuele gevoelens en de ontwikkeling van uw relatie met M. legt u echter verklaringen af die weinig geloofwaardig zijn.

Op de vraag hoe u zich voelde toe u zich realiseerde dat u homoseksuele gevoelens had ten opzichte van M. zegt u: "Het voelde erg goed, we waren goede vrienden.". In de context van een land als Nigeria, waar homoseksualiteit sterk veroordeeld wordt door de maatschappij in het algemeen en waar homoseksuele daden zelfs strafbaar zijn, is dit een bedenkelijk antwoord. Pas wanneer u expliciet gevraagd wordt wat u voelde bij het ontdekken van uw homoseksualiteit in relatie tot de homofobie in uw land, antwoordt u weinig overtuigend dat het erg beangstigend was en erg geheim (CGVS p. 14). Het is vreemd dat u dit laatste antwoord niet spontaan gaf wanneer de vraag u de eerste keer werd gesteld. Het ligt immers binnen de verwachtingen dat iemand die in een homofob klimaat leeft en ontdekt dat hij homoseksueel geaard is, niet alleen positieve gevoelens ervaart, maar ook last heeft van gevoelens van twijfel, angst, frustratie,...

U stelt dus dat u al enige tijd voor de relatie met M. startte gevoelens had voor hem (CGVS p. 13). Gevraagd hoe u erachter kwam dat M. hetzelfde voelde voor u, en hoe dit evolueerde naar een echte relatie, antwoordt u dat jullie steeds samen waren, naar elkaar keken en douches namen (CGVS p. 14). Gevraagd wie als eerste kenbaar maakte dat er meer aan de hand was dan vriendschap, antwoordt u dat M. dit deed. U nam die dag samen een siësta, maar jullie sliepen gewoon. De volgende dag raakten jullie elkaar aan. Gelet op het heersende sociale stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst, lijkt het weinig waarschijnlijk dat M. kenbaar maakte dat hij homoseksuele gevoelens koesterde voor u, door u zonder veel omhaal aan te raken, blijkbaar zonder dat u op één of andere manier kenbaar had gemaakt dat u ook iets voor hem voelde. Zeker aangezien geen van u beiden voordien reeds relaties had met mannen (CGVS p. 13, 14), maar wel met vrouwen (CGVS p. 16), lijkt het eigenaardig dat hij zo'n risico nam, zonder te weten hoe u erop zou reageren. Gevraagd of jullie hier voordien ooit over gesproken hadden, antwoordt u van niet. Jullie praatten er enkel al lachend over, maakten grapjes in de zin van 'je zou mijn vriend/vriendinnetje kunnen zijn', maar jullie hadden het nooit serieus over het aangaan van een homoseksuele relatie. In een klimaat waar homoseksualiteit vervolgd wordt zou men verwachten dat twee mensen, zelfs al zijn het goede vrienden, erg omzichtig te werk gaan om hun gevoelens aan elkaar kenbaar te maken. De manier waarop u deze zaken beschrijft komt dan ook geenszins doorleefd over.

Volgens uw verklaringen waren M. en uzelf burens en sliep u meestal bij hem, soms een ganse week, soms een ganse maand (CGVS p. 15). U stelt dat jullie verhouding erg geheim was en dat jullie je op straat als normale vrienden gedroegen. Binnen konden jullie echter alles doen. (CGVS p. 14) Toch zag iemand u blijkbaar kussen, wat volgens uw verklaringen groot nieuws was (CGVS p. 14). U stelt ook dat uw ouders ontdekten dat u homoseksueel was doordat ze mensen hoorden praten, maar toen uw vader u confronteerde ontkende u (CGVS p. 17). Op een dag ontdekte uw zus het toch, omdat M. bij u langskwam toen uw ouders niet thuis waren. Uw zus kwam binnen en betrapte jullie terwijl jullie elkaar aanraakten (CGVS p. 17). Aangezien u zelf stelt dat uw relatie met M. mogelijk was omdat hij alleen leefde (CGVS p. 14), is het bijgevolg erg eigenaardig dat jullie het risico nemen om elkaar in het huis van uw ouders te zien, waar u met uw ouders leefde (CGVS, p. 3) en waar uw zus elk moment binnen kon komen, wat ze die dag ook deed. U stelt dat dit lang voor uw arrestatie was, al in 2007 (CGVS p. 17). Bijgevolg is het eens te meer eigenaardig dat jullie onvoorzichtig bleven en risico's namen, ook al werd u door de gemeenschap al verdacht van homoseksualiteit en werd u reeds betrapt door uw zuster. U stelt dat de straf voor homoseksualiteit op dat moment zelfs ophanging kon zijn (CGVS p.13). Toch kozen jullie ervoor om op 13 oktober 2008 seksuele betrekkingen te hebben in een kamer waarvan de deur niet eens vast was en waarvan u zelf verklaart dat mensen er binnen konden kijken en foto's door het raam konden nemen (CGVS p. 7, 8 en 15). Al uw verklaringen bij elkaar genomen lijkt het er niet op dat u erg veel moeite deed om uw homoseksualiteit te verbergen, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in twijfel trekt, zeker gezien de zware straffen die, naar uw eigen zeggen, in Nigeria op homoseksualiteit staan.

Deze vaststellingen laten toe om vragen te stellen bij uw beweerde homoseksuele relatie met M..

Met betrekking tot uw vervolging omwille van uw beweerde homoseksuele geaardheid kunnen nog volgende bedenkingen worden gemaakt.

Er kan opgemerkt worden dat het eigenaardig is dat u, na uw ontsnapping uit de gevangenis, waar u beweert opgesloten te zijn wegens homoseksualiteit, uw toevlucht zocht in de omgeving van T. en dat u er in het openbaar verscheen, ook al was het enkel om naar de kerk te gaan (CGVS p. 10). In deze omgeving wisten de mensen immers dat u een veroordeeld homoseksueel was die eigenlijk in de gevangenis hoorde te zitten. Vooral aangezien u aanvankelijk naar een tante in Kano ging, is het eigenaardig dat u daarna toch terugkeerde naar T. (CGVS p.9). U zegt dat uw tante u kwijt wilde en dat u nergens had om naar toe te gaan (CGVS p. 9,10). In T. verbleef u echter eveneens in het bos en u had er geen contact met uw ouders (CGVS p. 10), dus u had beter een andere omgeving opgezocht, waar men u niet kende en het voor u dus veel veiliger zou zijn.

Ook valt op dat u na uw verklaringen over uw ontsnapping uit de gevangenis van T., M. geen enkele keer spontaan meer vernoemt, terwijl jullie toch al bijna heel jullie leven goede vrienden waren en volgens uw verklaringen een serieuze relatie hadden die bijna twee jaar duurde (CGVS p. 4, 16). U weet niet eens of hij al dan niet in dezelfde gevangenis zat als u (CGVS p.9) en u weet ook niet wat er nadien van hem geworden is. Desgevraagd stelt u enkel dat u het probeerde uit te zoeken, maar dat het niet lukte (CGVS p.17).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legde geen documenten voor om uw identiteit, uw reisweg of uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.6. Verzoeker stelt daartegenover wat volgt :

3. Verwerende partij werpt op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werkelijk uit het dorp T. uit P. State afkomstig is. Redenen hiervoor zouden zijn dat verzoeker als christen de inschatting zou gemaakt hebben dat moslims in P. State 80% van de bevolking zouden uitmaken terwijl zij feitelijk in de minderheid.

Verzoeker wil er graag op wijzen dat hij nooit heeft beweerd enige kennis te hebben van de relatieve bevolkingspercentages van gans P. State. Het is volstrekt onredelijk om van verzoeker, die uit een eenvoudig dorp komt, te verwachten dat hij accurate inschattingen kan maken van de bevolkingssamenstelling. Dit is kennis waar verzoeker onmogelijk over kan beschikken.

Verzoeker wordt ook tegengeworpen niet geweten te hebben welke andere talen, naast voornamelijk Hausa en Yoruba en Ibo, er gesproken worden in J. en P. State. Verwerende partij geeft zelf aan dat Hausa de lingua franca is in P. State en J.. Als verzoeker stelt dat Hausa de taal van het dorp is dan is verzoeker hierin ook correct. De talen van de 40 etnieën die verwerende partij vermeldt worden enkel door deze etnieën binnen de grenzen van hun etnie gesproken. Verzoeker, zijnde van een andere etnie die louter Hausa spreekt, kan dan ook moeilijk verwacht worden met die andere talen geconfronteerd te worden gezien Hausa de algemene omgangstaal is.

De reserves die verwerende partij maakt bij verzoekers relaas kunnen dan ook niet overtuigen, zij zijn niet ernstig en missen relevantie.

4. Verwerende partij werpt verzoeker tegen dat zijn geaardheid niet zou kunnen overtuigen. De motivering in de bestreden beslissing is echter niet gesteund op pertinente of toelaatbare motieven en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Wat betreft verzoekers geaardheid en de vrees die hij hieromtrent heeft dienen de volgende opmerkingen gemaakt te worden. Verwerende partij minimaliseert verzoekers vrees en doet alsof verzoeker wanneer er gepeild werd naar zijn gevoelens t.o.v. zijn eerste homoseksuele ervaring verzoeker enkel in positieve termen antwoordde. Dit is in flagrante strijd met wat er genoteerd staat in

de gehoorverslagen. Verwerende partij peilde na deze vraag immers verder naar verzoekers gevoelens en toen gaf verzoeker te kennen grote angst gevoeld te hebben.

Dat verzoeker slechts in tweede instantie zijn angstigheid aanvoert en daar niet spontaan over begint is helemaal niet opmerkelijk. Er kan niet verwacht worden van iemand die vervolgt werd omwille van zijn geaardheid dat hij de negatieve gevoelens gekoppeld aan de eerste homoseksuele ervaring direct, spontaan en allereerst aanvoert. Het is niet zo dat verzoeker helemaal gespaard is gebleven van negatieve gevoelens, dat geeft verwerende partij ook toe. Het is enkel zo dat volgens verwerende partij een 'echte' vervolgde homoseksueel eerst en vooral over deze negatieve gevoelens zou uitweiden. Er is echter geen enkele redelijke reden waarom dit zou mogen verwacht worden.

Een dergelijke redenering is trouwens een van de drie hoofdstereotiepen die het rapport 'Fleeing Homophobia' aanvoert als zijnde nefast voor asielaanvragen van homoseksuele asielzoekers:

"The three main categories of stereotypes are: (...)

Coming out: LGB applicants are presumed to have found out about and dealt with their sexual orientation in a particular way: they are presumed to have had feelings of guilt, to have a stable sexual orientation about which they have deep feelings (zie als bijlage stuk 2, pg. 62).

In tweede instantie beweert verwerende partij met betrekking tot verzoekers geaardheid dat het niet waarschijnlijk is hoe verzoeker en zijn vriend elkaar hebben kenbaar gemaakt open te staan voor homoseksueel contact.

Verzoeker werd op volgende manier door M. benaderd: verzoeker en M. waren steeds samen als beste vrienden, keken naar elkaar, en douchten namen. Verzoeker en zijn vriend praatten al lachend soms over een homoseksueel contact tussen hen en maakten grapjes in de zin van 'je zou mijn vriend/vriendinnetje kunnen zijn'. Toen verzoeker en M. op een dag een middagdutje deden raakte M. verzoeker aan en zijn deze aanraking geëscaleerd.

Dit is hoe verwerende partij de evolutie naar het eerste homoseksueel contact omschrijft in de bestreden beslissing. Verbazingwekkend is dat volgens verwerende partij dit erg bruusk en zelfs onbesuisd zou zijn, ergo ongeloofwaardig. M. zou verzoeker zonder veel omhaal aan raken. Nochtans heeft verwerende partij zelf aangegeven dat deze aanraking allesbehalve zonder context was. Verzoeker had immers aangegeven dat zij al heel lang vrienden waren, dat ze keken naar elkaar en samen douches namen. Dat op zich vormt ontegensprekelijk een context waarin een dergelijke handeling als deze van M. plots niet meer zo onbesuisd is. Er is daarenboven geen enkele context denkbaar waarin M. of verzoeker hun homoseksuele gevoelens kenbaar kunnen maken zonder het risico te nemen dat verwerende partij zo ongeloofwaardig acht. Zowel verzoeker als M. zal voor het nemen van de betwiste stap moeten vertrouwd hebben op non-verbale communicatie, vage signalen, en dosis lef en eigen interpretatievermogen. Niets wijst er op dat verzoeker en M. in de mate van het mogelijke niet zo omzichtig mogelijk zijn geweest. Verwerende partij vindt het vreemd dat verzoeker en M. nooit serieus hebben gepraat over het aangaan van een homoseksuele relatie. Dit tart echter alle logica. Het zou net hoogst risico vol zijn voor verzoeker en M. om in alle ernst hun homoseksualiteit aan elkaar voor te leggen. De homofobe context zorgde er net voor dat de meest redelijke manier om de gevoelens van de ander af te toetsen via grapjes is, gezien deze bij een afwijzing kunnen afgedaan worden als 'maar' een grapje en verzoekers veiligheid niet in het gevaar zouden brengen.

In derde instantie wordt verzoeker tegengeworpen in het beleven van zijn seksuele contacten met M. niet omzichtiger te werk gegaan te zijn. Er dient ook hier op het rapport Fleeing Homophobia gewezen te worden dat over dergelijke redeneringen stelt:

"If this kind of reasoning is taken to its logical conclusion, the claim of virtually every asylum seeker who has had, or attempted, a same-sex relationship in their country of origin, or who has expressed a trans identity, is implausible because of the inherent risk it entailed.²¹⁵ More generally, the fact that behaviour put an applicant at risk is more likely to be a reason to grant asylum than to deny it. This reasoning should be abandoned (zie bijlage 2, pg. 60-61).

Er kan van verzoeker niet redelijk verwacht worden dat omdat hij homoseksueel is, hij nooit uiting geeft aan zijn geaardheid in het openbaar. Dat zou in flagrante strijd zijn met zijn mensenrechten.

Daar komt nog bovenop dat verwerende partij hoegenaamd geen rekening houdt met het neurologisch feit dat bij seksueel contact en de gevoelens van opwindning en anticipatie die er bij komen kijken rationele remmingen het onderspit delven.

Ten slotte wilt verzoeker ook nog op de richtlijnen van het UNHCR wijzen die in deze materie het volgende stellen:

"Self-identification as LGBT should be taken as an indication of the individual's sexual orientation. While some applicants will be able to provide proof of their LGBT sT.s, for instance through witness statements, photographs or other documentary evidence, they do not need to document activities in the country of origin indicating their different sexual orientation or gender identity. Where the applicant is unable to provide evidence as to his or her sexual orientation and/or there is a lack of sufficiently specific country of origin information the decision-maker will have to rely on that person's testimony alone. As the UNHCR Handbook has noted "if the applicant's account appears credible, he [or she] should unless there are good reasons to the contrary, be given the benefit of the doubt. " In the same vein, the United Kingdom Asylum and Immigration Tribunal stated: "[T]here is the full, consistent detail and the plausible noting of small points, unlikely to be observed or recounted by a person who had not had the experiences described. "

5. Uit voorgaande volgt dat men op basis van de door tegenpartij aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat verzoekers' verhaal geloofwaardigheid mist. Met betrekking tot de eventuele kleine inconsistenties die zich in verzoekers' asielverhaal bevinden, dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden:

"[...] There is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

"[...] Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

"[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable to be believed.

"[...] Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's aim; that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

"[...] There is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "well-foundedness", persecution must be proven to be reasonable possible. " (Office of UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, paragrafen 8-12 en 17)

De elementen in de motivering van tegenpartij die nog niet weerlegd werden in de voorgaande paragraaf, betreffen slechts kleinere inconsistenties. Tegenpartij legt teveel nadruk op en kent teveel gewicht toe aan deze kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevende factoren beschouwd kunnen worden in de beoordeling van een asielaanvraag.

We kunnen concluderen dat op basis van verzoekers' verklaringen en de door hem voorgelegde documenten, tegenpartij dient te erkennen dat verzoeker aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan: hij heeft de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht aannemelijk gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet. Voor de zogenaamde discrepanties en ongeloofwaardige elementen die tegenpartij aanhaalde in haar motivering, kan immers ofwel verzoeker een logische verklaring geven, ofwel betroffen het kleinere inconsistenties die niet als doorslaggevend kunnen worden beschouwd in de beoordeling.

6. Uit al het voorgaande kunnen we besluiten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen te besluiten. Tegenpartij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende sommige aspecten van verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten - had tegenpartij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.

Tot slot heeft verzoeker in het kader van de zijn asielprocedure zijn volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden. Verzoekers' verklaringen zijn

coherent, geloofwaardig en in overeenstemming met algemeen gekende gegevens. Hij toont duidelijk aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft indien hij zou terugkeren naar Nigeria. Door hem het statuut van vluchteling, of in ondergeschikte orde subsidiaire bescherming niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980.”

2.7.1. Ten aanzien van het motief dat verzoeker bedenkelijke verklaringen aflegde over het dorp T. en over J. en P. state, waar hij de vervolgingsfeiten situeert, stelt verzoeker dat het volstrekt onredelijk is om van hem te verwachten dat hij accurate inschattingen kan maken van de bevolkingssamenstelling. Gezien het feit dat de verwerende partij zelf aangeeft dat Hausa de lingua franca is in P. State en J., is verzoeker ook correct waar hij doet gelden dat Hausa de taal is van het dorp. De talen van de 40 etnieën worden enkel binnen de grenzen van deze etnie gesproken. Aangezien Hausa de omgangstaal is en verzoeker enkel deze taal spreekt, kan moeilijk worden verwacht dat hij met die andere talen wordt geconfronteerd.

2.7.2. Verzoeker overtuigt niet. In eerste instantie werd hem niet gevraagd naar accurate inschattingen van de bevolkingssamenstellingen, maar naar zijn positie als lid van de gemeenschap van christenen in zijn regio. Het is inderdaad niet aannemelijk dat verzoeker verklaarde dat de moslims een overduidelijke meerderheid van 80 % zouden hebben in P. State, terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het de christenen, bevolkingsgroep waarvan verzoeker dus zelf deel uitmaakt, de meerderheid uitmaakt en zichzelf beschouwt als inheems. Zeker gelet op het gedocumenteerde geweld tussen christenen en moslims, mag van verzoeker worden verwacht dat hij een en ander correcter zou kunnen plaatsen. Daarbij komt nog dat het evenmin aannemelijk is dat verzoeker geen enkel dorp in de buurt van T. kan opnoemen –hetgeen hij niet betwist- en dat hij evenmin afdoende kan uiteenzetten welke talen worden gesproken door de verschillende aanwezige minderheden. Verzoekers vergoelijking in zijn verzoekschrift dat Hausa de taal is die wordt gebruikt als gemeenschappelijke omgangstaal en dat de andere talen slechts binnen de verschillende etnieën worden gesproken, doet geen afbreuk aan het feit dat hij het bestaan van minstens enkele van die andere talen correct zou moeten kunnen kaderen. Het feit dat hij dat niet doet, dat hij verder in strijd met de informatie van de verwerende partij verklaarde dat in J., waar hij vaak kwam, geen andere taal wordt gesproken dan Hausa, en de niet-betwiste vaststelling dat hij talen Ibo en Yoruba verkeerdelijk noemt als zijnde typische talen voor P. State, doen ernstig afbreuk aan zijn verklaring dat hij van daar afkomstig zou zijn.

2.7.3. Dat verzoekers afkomst niet relevant zou zijn, kan evenmin worden bijgetreden. Zoals reeds in de bestreden beslissing gesteld, situeert verzoeker zijn problemen in T., J., P. State, zodat, door zijn ongeloofwaardige verklaringen betreffende zijn dorp en regio, ook de credibiliteit van de geschetste vervolgingsvrees aldaar op de helling komt te staan.

2.8.1. Voorts zet de verwerende partij in de bestreden beslissing uiteen dat aan verzoekers homoseksuele geaardheid en zijn homoseksuele relatie met M. geen geloof kan worden gehecht.

2.8.2. Verzoeker stelt dat de verwerende partij doet uitschijnen dat hij, gepeild naar zijn gevoelens bij zijn eerste homoseksuele ervaring, enkel in positieve termen zou hebben geantwoord, terwijl verder uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekers ook te kennen gaf grote angst te hebben gevoeld. De Raad stelt evenwel vast dat dit niet ontkend wordt door de verwerende partij, in tegendeel, maar dit neemt niet weg dat verzoeker op een ongenueanceerd positieve manier antwoordde toen hem de vraag werd gesteld naar zijn gevoelens toen hij zich realiseerde dat hij zich aangetrokken voelde tot M., met name stelde verzoeker zonder meer “Ja, ik voelde me er goed bij, we waren goede vrienden. Daarom was het erg goed”. Bovendien kwam hij, toen hij attent werd gemaakt op de homofobie in zijn land, niet verder dan te stellen :”Ja, het was erg beangstigend, we namen steeds voorzorgen. We liepen op straat als normale vrienden, maar binnen konden we alles doen. Maar het was erg geheim. Het is iets erg geheim.” (gehoorverslag CGVS, p 14). Het is niet, zoals verzoeker thans doet gelden, de “volgorde” waarin hij zijn gevoelens heeft uiteengezet, het is veeleer de vaststelling dat deze sentimenten op een vage en weinig doorleefde wijze worden te berde gebracht, terwijl van iemand die zijn homoseksuele gevoelens ontdekt in een maatschappij die deze geaardheid ten zeerste veroordeelt toch een meer genuanceerde houding mag worden verwacht. Verzoeker stelt dan wel dat deze redenering één van de drie hoofdstereotiepen is die wordt aangegeven in het rapport “Fleeing Homophobia”. Evenwel gaat hij daarmee voorbij aan de overige motieven van de bestreden beslissing, die in samenhang moeten worden gelezen met het kwetsieuze motief en waaruit evenmin blijkt dat verzoekers verklaringen over zijn homoseksuele relatie geloofwaardig zouden zijn. Deze verklaringen zijn dermate verbonden met verzoekers vermeende

geaardheid –nu het zijn eerste en enige homoseksuele relatie betreft- dat de ongeloofwaardigheid ervan noodzakelijkerwijze de ongeloofwaardigheid van zijn homoseksualiteit in het gedrang brengt.

2.8.3. Zo kan niet worden voorbijgegaan aan de passage in de bestreden beslissing omtrent de wijze waarop verzoeker en M. hun relatie beleefden: verzoeker verklaarde dat zijn relatie met M. mogelijk was omdat hij alleen leefde, dat hij meestal bij hem sliep, dat iemand hen zag kussen en dit “groot nieuws” was, zodat zijn ouders het ook hoorden, dat verzoekers zus hen in betrapte toen ze elkaar aanraakten en dat zijn ouders op de hoogte waren van zijn geaardheid waarna zijn vader verzoeker ermee confronteerde, terwijl verzoeker bleef ontkennen. In die optiek is het, zoals de verwerende partij terecht stelt, volstrekt niet aannemelijk dat verzoeker en M. het risico zouden nemen om elkaar in het huis van hun ouders te zien en dan ook nog eens seksuele betrekkingen hadden in een kamer waarvan de deur niet op slot was en waar mensen konden binnenkijken en foto's konden nemen van wat er in de kamer gebeurde. Het is verre van geloofwaardig dat verzoeker en zijn partner dergelijk risicovol gedrag vertoonden en dus klaarblijkelijk niet al te veel moeite deden om hun relatie en geaardheid te verbergen, temeer nu zijn omgeving reeds vermoedens had en verzoeker zelf verklaarde dat er op homoseksualiteit zware straffen staan in zijn land van herkomst.

2.8.4. Verzoeker verwijst dienaangaande opnieuw naar het voormelde rapport en stelt dat van hem niet redelijk kan worden verwacht dat, omdat hij homoseksueel is, hij nooit uiting geeft aan zijn geaardheid in het openbaar. Dat zou in flagrante strijd zijn met zijn mensenrechten. Deze argumentatie strookt echter niet met verzoekers verklaringen bij de verwerende partij, alwaar hij stelde *“we namen steeds voorzorgen. We liepen op straat als vrienden, maar binnen konden we alles doen. Maar het was erg geheim. Het is iets erg geheim.”* (gehoorverslag CGVS, p 14). Verzoeker heeft dus, in tegenstelling tot wat hij nu meent te kunnen stellen, steeds verklaard zijn relatie geheim te willen houden omwille van het stigma dat omtrent homoseksualiteit heerste. Dat hij ooit in het openbaar uiting zou hebben gegeven aan zijn geaardheid of dat wenste te doen, zoals hij nu stelt, gaat dan ook niet op. Een en ander neemt echter niet weg dat verzoekers verklaring dat alles in het geheim moest gebeuren gezien de homofobie in de Nigeriaanse maatschappij, en zijn verklaringen omtrent zijn omgang met M. zoals hierboven geschetst, niet te rijmen vallen. Dat rationele remmingen zouden wegvalleen bij seksueel contact en de gevoelens van opwindning en anticipatie die daarbij komen kijken, is een blote bewering die in het licht van zijn eerdere verklaringen, met name dat hij en M. steeds voorzorgen namen en alles in het geheim deden, als een loutere post factum vergoelijking overkomt. De verwijzing naar het rapport waarvan reeds eerder sprake doet hieraan geen afbreuk. De verwijzing naar een passage uit de *“UNHCR Guidance note on refugee claims relating tot sexual orientation and gender identity”* doet dat evenmin. Aan verzoeker werd wel degelijk de mogelijkheid geboden om, niettegenstaande het feit dat hij zijn geaardheid niet met stukken kan aantonen, dit wel te doen aan de hand van zijn verklaringen. De reeds beoordeelde motieven van de bestreden beslissing tonen evenwel aan dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig zijn, noch wat zijn homoseksuele geaardheid betreft, noch wat betreft zijn homoseksuele relatie. Het gaat daarbij niet om details waarover onduidelijkheid zou zijn, doch om essentiële elementen van het relaas. Daarbij komt nog dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij zich, van zodra dat mogelijk is, onder de bescherming stelt van het land van onthaal: dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet kwam opdagen voor het gehoor, zonder dat hij daar een aannemelijke verklaring voor heeft, zoals dat reeds in de bestreden beslissing is gesteld en door verzoeker niet wordt betwist. Dit doet afbreuk aan de ernst van de door verzoeker geschetste problemen.

2.9. De hierboven weergegeven en beoordeelde motieven herleiden het asielrelaas tot volstrekt ongeloofwaardig. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij, onder verwijzing naar de *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* van het UNHCR, stelt dat de verwerende partij teveel de nadruk legt op kleinere en minder belangrijke elementen terwijl die niet als doorslaggevende factoren kunnen worden beschouwd, nu de bevindingen hierboven verre van betrekking hebben op “minder belangrijke elementen”, maar daarentegen slaan op de kernelementen van het asielrelaas. Het voordeel van de twijfel kan derhalve niet worden toegekend, temeer nu, ten overvloede, nog het volgende wordt vastgesteld : verzoeker verklaarde één zus te hebben gehad, die zou zijn vermoord bij de belegering van hun huis omwille van zijn geaardheid (gehoorverslag CGVS, p 5) op een moment dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevond. Echter verklaarde verzoeker evenzeer dat hij, toen hij in Sint-Niklaas kwam, en dus nadat hij zijn land was ontvlucht omwille van zijn problemen, zijn zus hem probeerde te helpen. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas verder.

2.10. Het motief aangaande de seksuele toenadering tussen verzoeker en M. is, gezien het bovenstaande, overtuigend, zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop.

2.11. Aangezien alle middelonderdelen door verzoeker werden betrokken op het feit dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben geoordeeld dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vervolgingsvrees, noch een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen, en thans blijkt, na beoordeling door de Raad, dat de verwerende partij wel degelijk tot de juiste conclusie kwam, gelet op de ongeloofwaardigheid, zijn geen van deze middelonderdelen gegrond.

2.12. In hoofde van verzoeker kan noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch, gelet op het feit dat hij geen andere elementen aanbrengt dan zijn vermeende homoseksualiteit en de daaruit voortkomende problemen, een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevrouw A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS